

Εἰσήγησις στὴν Ζ' Σύναξι Ἐνημερωτικῆ
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας
† Β' Κυριακὴ Νηστειῶν,
11/24.3.2019
† Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ

Θεμελιώδεις Ἀρχές τῆς ἐν Χριστῷ Ζωῆς
Εὐαγγελικὸς Δεκάλογος
Μέρος Δ'.

Α'. Ἡ ἀνάβασίς μας στὴν *Ὀυρανόδρομο Κλίμακα* συνεχίζεται, μετὰ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας καὶ τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας μας.

Ἀπομένουν πέντε ἀκόμη *βαθμίδες...*

Στὴν προηγούμενη *Σύναξι* μας, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 2019, εἶχαμε ἀποτολμήσει ἓνα *ἄλμα*: ἀναφερθήκαμε στὴν *ἐβδόμη βαθμίδα*, τὴν *Συγχωρητικότητα*, ἐν ὄψει τῆς μεγάλης Δεσποτικῆς Ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

Ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἐνθυμῆσθε τὸ *Συναξάρι τοῦ Πέτρου Γ.*, ὁ ὁποῖος συκοφαντήθηκε, φυλακίσθηκε καὶ τελικά, μετὰ τὴν Ἀγάπη-Συγχωρητικότητα καὶ Ἀνεξικακία, δικαιώθηκε καὶ εὐλογήθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ Θεό μας.

Ἀπόψε, προτοῦ νὰ ἀνέβουμε τὴν *πέμπτη βαθμίδα*, ἡ ὁποία ἀφορᾷ τὴν *Παιδικὴ Ἀθωότητα*, θὰ ἠθελα νὰ συμπληρώσουμε τὸ θέμα τῆς *Συγχωρητικότητος* μετὰ ἓνα πολὺ σύγχρονό μας γεγονός.

Θὰ προσεγγίσουμε τόσο ἐποπτικά, ὅσο καὶ μέσῳ ἐνὸς ἐντύπου, τὸ Μεγαλεῖο τῆς *Συγχωρητικότητος* καὶ «*Πῶς μία ἀπόθμενη ἐχθρα ἐξελίχθηκε σὲ μία μοναδικὴ φιλία*».

* * *

Β'. ε. Ἡ Παιδικὴ Ἀθωότης

Ἐπικαλούμενος καὶ πάλι τῆς Εὐχῆς τοῦ Ἀειμνήστου Πατρός, Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας Κυπριανοῦ καὶ τὴν βοήθεια τῶν προσευχῶν Σας, θὰ προσπαθῆσω νὰ ἀναδείξω μία **Εὐαγγελικὴ Ἀρχή**, ἡ Ὅποια διαφοροποιεῖ **πλήρως** καὶ **βαθέως** τὸ **Χριστιανικὸ Ἦθος** καὶ τὸ **πνεῦμα τοῦ κόσμου**.

• **«Κύριε τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου»** (Ψαλμ. ν' 17)!...

Τὸ **πνεῦμα τοῦ Κόσμου** ἀναφέρεται περιληπτικὰ καὶ πολὺ εὐστοχα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη Θεολόγο:

«Τεκνία μου», «Ἀδελφοί», «Πατέρες», «Νεανίσκοι», «Παιδιά»: «μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ», «ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου».

(Α' Ἰωάν. β' 15-16)

Τὸ **πνεῦμα τοῦ Θεοῦ**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πνεῦμα τοῦ Κόσμου**, διδάσκεται ἀπὸ τὸν Χριστὸ μας ὡς ἐξῆς:

«Προσηλθον οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ λέγοντες: τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν; Καὶ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς **παιδίον** ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ **στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά**, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν **Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν· ὅστις οὖν ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστι ὁ μείζων ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν».**

(Ματθ. ιη' 1-4)

Τί λέγει ὁ Κύριός μας στοὺς Μαθητὰς Αὐτοῦ;

Κατ' οὐσίαν, τοὺς ὑπενθυμίζει τὸν πρῶτον **Μακαρισμόν**, δηλαδὴ τὴν **πτωχεῖα τοῦ πνεύματος**.

■ **Πρέπει νὰ μεταβάλετε / ἀλλάξετε φρόνημα:** **Νὰ γίνετε ταπεινόφρονες, ὅπως τὰ παιδιά...** **Νὰ εἴσθε ταπεινοὶ καὶ ἄπλαστοι...** **Νὰ μὴν ἔχετε φθόνον καὶ κενοδοξία...** **Νὰ μὴν ἔλκεσθε ἀπὸ τὶς δόξεις καὶ τὰ πρωτεῖα...** **Νὰ εἴσθε ἀπλοῖ καὶ ἀνεπιτήδευτοι...** **Νὰ ἔχετε ἀφέλεια καὶ φυσικότητα...** **Νὰ ἔχετε ἀγνοὺς ὀφθαλμούς, ἀγνὰ αἰσθήματα καὶ ἀγνή καρδιά...**

Αὐτὴ ἡ **στροφὴ** («ἐὰν μὴ στραφῆτε»), αὐτὴ ἡ ριζικὴ ἀλλαγὴ νοοτροπίας καὶ φρονήματος, δὲν εἶναι βεβαίως κάτι ἀπλὸ καὶ εὐκολο νὰ πραγματοποιῆθῃ.

Ἐν τούτοις, ὁ Χριστὸς μας δὲν ἀφήνει μόνους καὶ ἀβοήθητους ὅσους ἔχουν τὴν καλὴ προαίρεσι καὶ ἐπιθυμοῦν τὸ χάρισμα τῆς **Παιδικῆς Ἀθωότητος**.

Τὸ ἐρώτημα ὁμως, τὸ ὁποῖο ἐγείρεται πρωτίστως εἶναι κατὰ πόσον μᾶς *ἀνησυχεῖ* ἡ θεϊκὴ διαβεβαίωσις:

«ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν».

* * *

Γ'. Ἄς παρακολουθήσουμε μία πολὺ χαριτωμένη καὶ κατανυκτικὴ διήγησι ἀπὸ τὰ εὐλογημένα βιβλία τῆς Παραδόσεώς μας, προκειμένου τὸ θέμα τῆς *Παιδικῆς Ἀθωότητος* νὰ καταστῆ περισσότερο προσβάσιμο καὶ κατανοητό.

■ Διηγεῖται τὰ ἐξῆς ὁ Ἀββᾶς Σισώης, μέγας Ἀσκητὴς τῆς Αἰγύπτου (ἐκοιμήθη μετὰ τὸ 429), γιὰ τοὺς Ἀββάδες Ὡρ καὶ Ἀθρέ, τοὺς ὁποίους κάποτε ἐπισκέφθηκε γιὰ νὰ ὠφεληθῇ ψυχικά.

Ἄββᾶς Ὡρ ἦταν ἄρρωστος δεκαοκτὼ χρόνια καὶ ὁ Ἀββᾶς Ἀθρέ, ὡς ὑποτακτικός, διακονοῦσε αὐτόν.

«Καὶ ἐζησαν μὲ θαυμαστὴ εἰρήνη μεταξύ τους, ἕως οὗτο ἔφυγαν ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτό, διότι ἦταν **μεγάλῃ ἢ ὑπακοῇ** τοῦ ἀββᾶ Ἀθρέ καὶ ἡ **ταπεινοφροσύνη** τοῦ Ἀββᾶ Ὡρ.

Ἐμεινα λίγες μέρες λοιπόν, συνεχίζει ὁ Σισώης, παρακολουθώντας τὴν ζωὴ τους καὶ εἶδα κάτι πολὺ θαυμαστό, ποὺ ἔκανε ὁ ἀββᾶς Ἀθρέ.

Κάποιος τοῦ εἶχε φέρεи ἕνα μικρὸ ψάρι καὶ θέλησε νὰ τὸ μαγειρεύσει ὁ ἀββᾶς Ἀθρέ γιὰ τὸν Γέροντα. **Τὴν ὥρα** ποὺ ἔκοβε τὸ ψάρι μὲ τὸ μαχαίρι, τὸν φώναξε ὁ ἀββᾶς Ὡρ: **παράτησε τὸ μαχαίρι στὸ μέσον τοῦ ψαριοῦ καὶ δὲν ἔκοψε τὸ ὑπόλοιπον.** Θαύμασα τὴν μεγάλη ὑπακοή του, διότι δὲν εἶπε: **“Περίμενε ὄσπου νὰ κόψω τὸ ψάρι”.**

Καὶ εἶπα στὸν ἀββᾶ Ἀθρέ: **“Ποῦ βρῆκες αὐτὴν τὴν ὑπακοή;...”**. **“Ἄν εἶναι δική μου –μοῦ εἶπε– τοῦ Γέροντα εἶναι”.**

Μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ λέει: **“Ἐλα νὰ δεῖς τὴν ὑπακοή τοῦ Γέροντα”.**

Ἐψησε τὸ ψάρι, **τὸ χάλασε λίγο ἐπίτηδες** καὶ τὸ παρέθεσε στὸν Γέροντα· καὶ ἐκεῖνος τὸ ἔφαγε χωρὶς νὰ μιλήσει. Τὸν ρώτησε (ὁ ἀββᾶς Ἀθρέ): **“Εἶναι καλό, Γέροντα;...”**. **“Πολὺ καλό,”** ἀποκρίθηκε.

Κατόπιν τοῦ ἔφερε ἕνα μικρὸ κομμάτι **πολὺ καλοσημένον** καὶ τοῦ εἶπε: **“Τὸ χάλασα αὐτό, Γέροντα”.** Καὶ ἀποκρίθηκε ὁ Γέροντας: **“Ναί, τὸ χάλασες λίγο”.**

Μοῦ λέει λοιπὸν ὁ ἀββᾶς Ἄθρῆ: “**Δ**ιεπίστωσης, ὅτι ἡ ὑπακοὴ εἶναι τοῦ Γέροντα;”,

[**«**Ἐποίησα δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἀνιχνεύων αὐτούς. **Καὶ** εἶδον μέγα θαῦμα, ὃ ἐποίησεν ὁ ἀββᾶς Ἄθρῆ. **Ἦ**νεγκεν αὐτῷ τις μικρὸν ὀψάριον, καὶ ἠβουλήθη αὐτὸ ποιῆσαι ὁ ἀββᾶς Ἄθρῆ τῷ Γέροντι. **Εἶ**χε δὲ τὴν μάχαιραν κόπτων τὸ ὀψάριον, καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ ἀββᾶς Ὡρ, καὶ ἀφῆκε τὴν μάχαιραν μέσον τοῦ ὀψαρίου καὶ οὐκ ἔκοψε τὸ ἐπίλοιπον. **Καὶ** ἐθαύμασα τὴν μεγάλην ὑπακοὴν αὐτοῦ, διότι οὐκ εἶπε· **Μακροθύμησον**, ἕως κόψω τὸ ὀψάριον. **Εἶ**πον δὲ τῷ ἀββᾶ Ἄθρῆ· **Ποῦ** εὔρες τὴν ὑπακοὴν ταύτην; **Καὶ** εἶπέ μοι· **Οὐκ** ἔστιν ἐμή, ἀλλὰ τοῦ Γέροντός ἐστι.

Καὶ ἔλαβέ με λέγων· **Δεῦρο** βλέπε τὴν ὑπακοὴν αὐτοῦ. **Καὶ** ἔψησε τὸ ὀψάριον καὶ ἠφάνισεν αὐτὸ θέλων καὶ παρέθηκε τῷ Γέροντι καὶ ἔφαγε μηδὲν λαλήσας. **Καὶ** εἶπεν αὐτῷ· **Καλόν** ἐστι, Γέρον; **Καὶ** ἀπεκρίθη· **Καλόν** ἐστι πάνυ. **Μετὰ** ταῦτα ἠνεγκεν αὐτῷ καλὸν σφόδρα. **Καὶ** εἶπεν· **Ἦφάνισα** αὐτό, Γέρον. **Καὶ** ἀπεκρίθη λέγων· **Ναί**, ἠφάνισας αὐτὸ μικρόν. **Καὶ** εἶπέ μοι ὁ ἀββᾶς Ἄθρῆ· **Οἶδας** ὅτι ἡ ὑπακοὴ τοῦ Γέροντός ἐστι;».]

Στὴν πράγματι θαυμαστὴ αὐτὴν διήγησι διαπιστώνουμε τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς προσπάθειας γιὰ τὴν πραγμάτωσι τῆς **Παιδικῆς Ἀθωότητος**:

- τὴν **Μωρία** τοῦ **Σταυροῦ**·
- τὴν διὰ **Χριστὸν Σαλότητα**·
- τὴν **Ταπεινοφροσύνη**·
- τὴν **Ἀγάπη**·
- τὴν **Ὑπομονή**·

καὶ ὅσα ἄλλα συναρτῶνται στὴν **χρυσῇ** αὐτῇ **ἀλυσίδα** τῆς Χάριτος.

* * *

Δ'. **Ἐπικαλοῦμαι** τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν προσευχὴ Σας, προκειμένου νὰ συνεχίσω καὶ νὰ περατώσω τὶς ταπεινές μου σκέψεις ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ καὶ ἀπαραιτήτου γιὰ τὴν σωτηρία μας θέματος τῆς **Παιδικῆς Ἀθωότητος**.

Ἦταν ὁ Κύριός μας διαβεβαίωνε τοὺς Μαθητάς Του, ὅτι χωρὶς τὴν **παιδικότητα** δὲν θὰ εἰσέλθουν στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, εἶχε ἤδη ἐκφωνήσει τὴν περίφημη ἐπὶ τοῦ **Ῥορὸς Ὁμιλία** Του, ἡ ὁποία

ἄρχιζε μὲ τοὺς συγκλονιστικούς ἐννέα **Μακαρισμούς**.

Οἱ **Μακαρισμοὶ** συμπυκνώνουν ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν καλλιέργεια τῆς ἐν Χριστῷ **παιδικότητος καὶ ἄθωότητος**.

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτον, ὅτι ὅλες οἱ Ἐντολὲς τῆς **Ὁμιλίας** αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι ἀνατρεπτικὲς τῆς **λογικῆς καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Κόσμου** καὶ ὡς ἐκ τούτου γεννητικὲς τοῦ **πνεύματος τοῦ Θεοῦ** καὶ τῆς **Παιδικῆς Ἀθωότητος**.

Θὰ ἀναφέρω ἐνδεικτικῶς τρεῖς ἐκ τῶν σχετικῶν **προτροπῶν** τοῦ Κυρίου μας, προκειμένου νὰ ὑπογραμμισθῇ αὐτὴ ἡ **ἀνατροπὴ**:

«**Ε**γὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ· ἀλλ' ὅστις σε ράπισει ἐπὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, στρέψων αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην· **καὶ** τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι καὶ τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον· **καὶ** ὅστις σε ἀγγαρεύσει μίλιον ἓν, ὕπαγε μετ' αὐτοῦ δύο».

(Ματθ. ε' 39-41)

Αὐτὴ ἡ **παρὰ τὴν λογικὴν τοῦ κόσμου** θὰ ἔλεγα **δημιουργικὴ παραίτησις**, ὑποχώρησις, πραότης, ἀνεξικακία, ὑπομονή, συγχωρητικότητα, θυσιαστικότης· αὐτὴ ἡ **στάσις μίγ-βίας** συγκροτεῖ τὴν **Μωρίαν τοῦ Σταυροῦ**, τὴν **διὰ Χριστὸν Σαλότητα**, τὴν ἀπλανῆ **Ὁδὸν τῆς Εὐαγγελικῆς Παιδικῆς Ἀθωότητος**.

Καὶ ἐχαρακτήρισα αὐτὴν ὡς **δημιουργικὴν**, διότι δὲν εἶναι μία **παθητικὴ στάσις**, ἀλλὰ μία γενναία ἐν εὐχαριστίᾳ καὶ δοξολογίᾳ **Μίμησις τοῦ Χριστοῦ** μας, μέχρι θανάτου, **θανάτου δὲ σταυροῦ**, τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, προκειμένου νὰ θεραπευθῇ καὶ ἀναστηθῇ ὁ νέος ἐν Χριστῷ **ἐαυτός μας**.

* * *

Ε' **Ἐπειδὴ** ὑποθέτω, ὅτι κάποιοι Ἀδελφοί μας τηροῦν μία στάσις **δυσπιστίας** ἐναντι τῆς δυνατότητος νὰ ἐφαρμοσθῇ αὐτὴ ἡ **Θεμελιώδης Ἀρχὴ τῆς ἐν Χριστῷ Ζωῆς**, θὰ κλείσω τὴν **Εἰσήγησί μου** μὲ ἓνα σύγχρονό μας παράδειγμα καὶ μάλιστα **ἐντὸς τοῦ κόσμου**, ὥστε νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι ὅσα ἀνεφέρθησαν δὲν ἀφοροῦν μόνον τοὺς Μοναχοὺς καὶ Ἀσκητάς.

«**Α**ὐξάνονταν ὀλοένα κάθε Κυριακὴ πρωΐ οἱ ἐπαῖτες **στὰ σκαλιὰ τοῦ Ναοῦ**.

Άλλος ἐπιδεικνύοντας τὰ φάρμακά του, ἄλλος μὲ ἓνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά, ἄλλος ἐμφανῶς τοξικομανῆς...

Μία κοπελιά ἀνέβαινε τὰ σκαλιά.

● **“Ν**ὰ χαρεῖς κοπέλα μου... δὲν θέλω λεφτά, κάτι νὰ φάω μόνο...”.

Ὁ ἐπαίτης, μεσήλικας, μὲ ροῦχα καὶ ἀξιοπρέπεια ξεφτισμένα.

Ἡ κοπέλα κοντοστάθηκε. **“Α**ὐτὸ λεπτά”, τοῦ εἶπε καὶ κατέβηκε τὰ σκαλιά. **Π**ῆγε μέχρι τὸν φουῦρνο στὴν γωνία. **Π**ῆρε δύο τυρόπιτες καὶ ἓνα καρβέλι ψωμί.

“Νὰ πάρε”, τοῦ λέει ἐπιστρέφοντας. **“Κ**άτι γιὰ τώρα καὶ τὸ ψωμί γιὰ μετὰ”.

● **Τ**ὴν σκηνὴ τὴν εἶδε ἓνας **τοξικομανῆς**. **Εἶ**πε νὰ δοκιμάσει καὶ αὐτὸς τὴν τύχη του.

“Ρὲ κοπέλα...”, εἶπε μὲ βλέμμα χαυνωμένο, “μήπως σοῦ περισσεύει κάνα τσιγάρο;”.

Ἡ κοπελιά βάζει τὸ χέρι στὴν τσέπη. **Ξ**ανά. **“Δ**ὲν καπνίζω, ἀλλὰ πάρε νὰ ἀγοράσεις”.

“Δὲν θὰ μοῦ δώσει, ρὲ κοπέλα, ὁ περιπτεράς, εἴμαστε τσακωμένοι...”.

Ἡ κοπελιά ἔκανε καὶ πάλι στροφή. **Τ**ὸ περίπτερο ἦταν ἓνα τετράγωνο παρακάτω...

● **Σ**τὸν γυρισμό, ἐκείνη ἡ **γριούλα** ποὺ ἦταν καθισμένη στὰ σκαλιὰ τοῦ Ναοῦ ζήτησε τὸ φάρμακό της.

“Μήπως σοῦ βρίσκεται στὸ σπίτι κάνα τέτοιο, κόρη μου;”, τῆς εἶπε δείχνοντάς της τὸ ἄδειο κουτάκι.

“Ὁχι γιὰ τώρα, ὄχι γιὰ τώρα... μὴ σὲ βάζω σὲ κόπο... τὴν ἄλλη Κυριακὴ μοῦ τὸ φέρνεις”.

Ἐν τούτοις, ἡ κοπελιά κίνησε καὶ πάλι. **Τ**ρίτη φορά. **Χ**ρειάστηκε νὰ πάρει ἀμάξι γιὰ τὸ φαρμακεῖο ποὺ διημέρευε. **Ἦ**ταν τέσσερα τετράγωνα παρακάτω –τὸ εἶχε προσέξει καθὼς ἐρχόταν...

● **Τ**ὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινε ἐν τέλει στὸν Ναό, ὁ Ἱερέας κήρυττε... **Ἐ**λεεινολογοῦσε ὅσους ἀργοῦν στὴν Θεία Λειτουργία καὶ χάνουν τὸ Εὐαγγέλιο. **“Κ**αὶ εἶναι καὶ τοῦ «Καλοῦ Σαμαρείτη» σήμερα...”, ἔλεγε μὲ ὕφος παρεξηγημένο...».

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί μου καὶ Ἀδελφές μου·

Ζητῶ εἰλικρινὰ συγγνώμην ἀν Σᾶς κατεπόνησα καὶ πάλι ἀπόψε, ἀλλ' ὁ κόπος αὐτός, ἡ ὑπόμνησις τόσο σοβαρῶν θεμάτων, μάλιστα κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴν τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, ἃς θεωρηθῆ μία θεάρεστος ἄσκησις μαζί με τὶς ἄλλες θεάρεστες ἀσκήσεις, πρὸς κάθαρσιν καὶ ἁγιασμόν, στὴν προοπτικὴ πάντοτε τῆς **Υπευθυνότητος** καὶ τῆς ἐν Χριστῷ **Ῥριμότητος**.

Εὐχαρίστως τώρα νὰ συζητήσουμε γιὰ τὴν **Εὐαγγελικὴ Παιδικὴ Ἀθωότητα**, ὡς ἀπαραιτήτου ὄρου τῆς **σωτηρίας** μας.

Σᾶς εὐχαριστῶ!

Ὁ Μητροπολίτης

† ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κοπριανὸς